



socialismen

"Socialism (jfr social), gemensam benämning på de politiska åskådningar enl vilka produktionsmedlen skall ägas av samhället och förvaltas genom dess försorg till allas bästa."

Så står det att läsa i Bonniers lexikon. En del tycker kanske att det borde kunna räcka med det. Men den som lyssnar på socialdemokraternas politiska förkunnelse frapperas ständigt av hur många nya, besynnerliga definitioner på socialismen som numera på löpande band fabriceras på deras partikansli.

Riksdagsman Ingemund Bengtsson bredde på tjockt i ett anförande i våras:

"Socialism betyder att den enskilde skall ha möjlighet att påverka sin miljö på arbetsplatsen, i bostadsområdena, ute i naturen. Att få verka tillsammans med andra, rätt att bilda och påverka opinionen."

Han vidareutvecklade sitt tema ytterligare:

"Socialism innebär den omsorg samhället – dvs vi alla – solidariskt lägger ner på barnen, sjuka, handikappade och äldre.

Socialism innebär att människornas krav på meningsfull sysselsättning ska tillgodoses.

Socialism innebär ekonomisk rättvisa genom jämnare fördelning av inkomster och kapital."

Detta är, med förlov sagt, ingenting annat än nonsens.

Med Ingemund Bengtssons förklaringar av socialismens innebörd skulle snart sagt samtliga medborgare som sympatiserar med moderata samlingspartiet, folkpartiet och centerpartiet också vara socialister. Det är de inte.

Vilken borgerligt röstande människa vill

motsätta sig att den enskilde får påverka sin miljö på arbetet, i bostaden eller i naturen? Vem har någonting emot att han skulle få verka tillsammans med andra? Skulle ickesocialister kanske vara någon sorts bisarra enstöringar? Skulle omsorgen om barn, sjuka, handikappade och äldre vara liktydig med socialism? Eller kraven på meningsfull samsättning och ekonomisk rättvisa?

Naturligtvis inte. Varför kommer då Inge-mund Bengtsson och många av hans parti-bröder med dessa profillösa, till intet förplik-tande fraser om socialismens väsen – kly-schor som de grupper till vänster som före-drar klarspråk gapskrattar åt?

Svaret är tämligen enkelt.

Varje gång socialdemokraterna fört fram mera långtgående, konkreta socialise-ringskrav har partiet råkat ut för svidande bakslag i valen. Även vid de tillfällen då man lyckats behålla regeringsmakten har medborgarna sagt ifrån på ett sätt som ingen kunnat missförstå: gärna fortsatt välstånds-utveckling för de stora medborgargrupper-na, men bevara oss väl för ett socialistiskt samhälle! Och socialdemokraterna har fått retirera, slicka sina sår och lägga socialise-

ringsplanerna på is.

Men partiet har aldrig övergett dem. In-för 1976 års val var det så dags igen. Då skul-le läkemedels- och läromedelsindustrin so-cialiseras. Då framstod Meidnerfonderna för medborgarna som ett hot mot hela vår ekonomi. Då stödde ett betydande antal soci-aldemokrater LO:s krav på socialisering av all mark.

Nederlaget kom – säkert till stor del på grund av dessa frågor. Kanske hade åtskilli-ga vacklande väljare kollat vad det stod om socialism i Bonniers lexikon, innan de vand-rade till vallokalerna.

Vad har socialdemokraterna denna gång dragit för slutsatser?

De har bara omprövat marknadsföringen av socialismen. Allt som låter klokt och för-nuftigt skall i fortsättningen kallas socialism. Själva ordet skall förvandlas till en dagligva-ra, som lättmjölk och medvurst.

Socialismens beska piller skall bli mera smakliga för att de slås in i kolorerade cello-fanpapper.

Varsågod och svälj!

Matti Häggström